

Pustiu târziu

Alina Drăgan

Pustiu târziu....
Te-așterni peste mine
Ca o rouă
Amăgitoare
Și subțire...
În nescrise lacrimi
Mă plâng ție ca
Unui prieten străin
Care-mi vorbește
În graiul său agil-
În graiul acela
De nedescris în
Care îmi plăcea să
Râd altădată,
Să-mi cânt odele,
Să iubesc mișcările
Cuvintelor
Ca-ntr-o epocă
De glorie bolnavă...
Spășită mi-e sentința
Ca un cântec mut-
Asurzit de propriul
Absurd...
Absurdă sunt și eu
Ca un laitmotiv
Pe care l-am
Inventat cândva
Într-o rătăcire de-a mea...
Absurdă e toata lumea,
Absurd e tot
Normalul care ne
Clintește,
Ne amorțește,
Ne dezrădăcinează de noi,
De libertatea de a fi,
De zbor, de plâns,
De slăbiciune,
De iubire,
De lumea aceea care e
Nelume..

Pustiu târziu...